Εφόσον δεν μετέβαλε σε τίποτε τους όρους ανταγωνισμού μεταξύ εισαγωγέων της Κοινότητας, ο κανονισμός 932/77 δεν συνέστησε παραβίαση του κανόνα της απαγόρευσης των διακρίσεων του άρθρου 40 της Συνθήκης.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
G. FEDERICO MANCINI
της 2ας Μαΐου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Καλείσθε να αποφανθείτε επί προδικαστικού ερωτήματος που σας υπέβαλε το Hessisches Finanzgericht στο πλαίσιο υποθέσεως που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ της εταιρίας Spitta και του Hauptzollamt [Κεντρικού Τελωνείου] Frankfurt am Main-Ost, και που έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό της εισφοράς, με την οποία επιβαρύνεται η εισαγωγή από τη Μαδαγασκάρη μιας παρτίδας βοείου κρέατος της διάκρισης 16.02 B III β) 1 αα) του κοινού δασμολογίου. Το παραπέμπον δικαστήριο σας ζητεί, ειδικότερα, να αποφανθείτε αν είναι έγκυρος ο κανονισμός 932/77 της Επιτροπής της 29ης Απριλίου 1977, με τον οποίο καθορίστηκαν τα ποσά μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής βοείου κρέατος που κατάγεται από τα κράτη της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής ΑΚΕ) (GU L 109, σ.16).

Η εταιρία γερμανικού δικαίου H. Spitta & Co., προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, εμπορεύεται γεωργικά προϊόντα και κυρίως εισάγει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία παρασκευάσματα βοείου κρέατος προελεύσεως Μαδαγασκάρης. Το 1976 συνήψε συμβάσεις για την εισαγωγή μιας παρτίδας 1 000 τόνων καρυκευμένου, αποστεωμένου και κατεψυγμένου κρέατος, που υπαγόταν στη δασμολογική διάκριση 16.02 B III β) 1· λόγω όμως της καθυστερήσεως που μεσολάβησε στην παράδοση του εμπορεύματος, οι τελωνειακές διατυπώσεις τηρήθηκαν μετά την 1η Απριλίου 1977, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 425/77. Με τον κανονισμό αυτό τροποποιήθηκε η εν λόγω δασμολογική κλάση, το δε προϊόν το οποίο εισήγαγε η Spitta, υπήχθη στη δασμολογική διάκριση 16.02 B III β)1 αα) με αποτέλεσμα να του επιβληθεί ειδική εισφορά 147.94 γερμανικών μάρκων (DM) ανά εκατό κιλά, στην οποία εφαρμόστηκε επιπλέον διορθωτικός συντελεστής 0,925 και εξισωτικό ποσό 55,29 DM ανά εκατό κιλά. Συνεπώς, με απόφαση της 27ης Ιουνίου 1977, που στηριζόταν στους κανόνες που ίσχυαν κατά το χρόνο της δήλωσης των εμπορευμάτων (24 και 25 Μαΐου 1977), το Hauptzollamt εισέπραξε την οφειλόμενη εισφορά συνολικού ύψους άνω των 240 000 DM.

Αφού άσκησε ένσταση που δεν ευδοκίμησε, η επιχείρηση Spitta προσέφυγε στο Hessisches Finanzgericht, επικαλούμενη την ακυρότητα της διάταξης, βάσει της οποίας υποχρεώθηκε να καταβάλει το ποσό αυτό. Με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1984, το έβδομο τμήμα του Finanzgericht ανέστειλε τη δίκη και υπέβαλε στο Δικαστήριο το εξής ερώτημα: « Είναι έγκυρο το ποσό μειώσεως για προϊόντα της διάκρισης 16.02 B III β) 1 αα) του κοινού δασμολογίου που καθορίστηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977, σε 143,956 λογιστικές μονάδες; »

2. Για να γίνει καλά αντιληπτό το περιεχόμενο του ερωτήματος είναι αναγκαίο να

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

εκτεθεί η περίπλοκη ρύθμιση, η οποία αποτελεί το πλαίσιο, στο οποίο εντάσσεται. Όπως είναι γνωστό, ο κανονισμός 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72), προέβλεπε την είσπραξη δασμών και εισφορών λόγω εισαγωγής από τρίτες χώρες βοείου κρέατος νωπού, διατηρουμένου δι' απλής ψύξεως, κατεψυγμένου, αλατισμένου, απεξηραμμένου και καπνιστού· απήλλασσε ωστόσο από την εισφορά τα προϊόντα που προβλέπονταν στη διάκριση 16.02 Β III β) 1 του ΚΔ, δηλαδή « έτερα παρασκευάσματα και κονσέρβαι κρεάτων ή παραπροϊόντα σφαγίων μη κατονομαζόμενα, περιέχοντα κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων βοοειδών, εξαιρέσει των περιεχόντων κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων χοιροειδών ».Τα εμπορεύματα που υπόκεινταν στην εισφορά αναφέρονταν στο στοιχείο α) του άρθρου 1, ενώ εκείνα που απαλλάσσονταν περιέχονταν στο στοιχείο β). Αξίζει να σημειωθεί επιπροσθέτως ότι και στα μεν και στα δε εφαρμοζόταν το σύστημα των εξισωτικών ποσών.

Αλληλένδετες, εξάλλου, προς τους κανόνες αυτούς ήταν οι διατάξεις περί των σχέσεων μεταξύ Κοινότητας και κρατών ΑΚΕ. Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α), της Σύμβασης που υπογράφηκε στο Λομέ στις 28 Φεβρουαρίου 1975 (κανονισμός 199/76), τα προϊόντα των κρατών ΑΚΕ - τα οποία υπάγονται σε κοινή οργάνωση αγοράς ή εμπίπτουν, βάσει της κοινής γεωργικής πολιτικής, σε ειδική ρύθμιση — πρέπει να εισάγονται στην ΕΟΚ υπό προτιμησιακούς όρους. Κατά συνέπεια, με το άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1599/75 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1975 (GU L 166, σ. 67), ορίστηκε ότι οι λόγω εισαγωγής επιβαρύνσεις επί των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1, στοιχείο α), του κανονισμού 805/68 και που κατάγονται από τα κράτη ΑΚΕ μειώνονται κατά ποσό καθοριζόμενο ανά τρίμηνο από την Επιτροπή και ίσο προς 90 % του μέσου όρου των εν λόγω επιβαρύνσεων κατά την περίοδο αναφοράς. Ο εισαγωγέας όφειλε, ωστόσο, να αποδείξει ότι είχε καταβάλει στο κράτος ΑΚΕ φόρο εξαγωγής ισοϋψή προς τη μείωση αυτή.

Με άλλα λόγια, η εισφορά για το νωπό, διατηρημένο δι' απλής ψύξεως, κατεψυγμένο, αλατισμένο, απεξηραμμένο ή καπνιστό βόειο κρέας που προέρχεται από κράτη ΑΚΕ διαιρείται σε δύο μέρη: το 90 % πηγαίνει στα κράτη αυτά, που το εισπράττουν προκαταβολικώς, και το 10 % στην Κοινότητα. Ο μηχανισμός αυτός, με τα αποτελέσματα ενθαρρύνσεως των εξαγωγών κρέατος ΑΚΕ προς την ΕΟΚ, παρατάθηκε με τον κανονισμό 3328/75 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1975 (GU L 329, σ. 4), χωρίς σημαντικές, και πάντως χωρίς μακράς διάρκειας μεταβολές. Οι ποσοστικοί περιορισμοί που είχαν επιβληθεί με τον κανονισμό αυτό στις εισαγωγές από την Μποτσουάνα, τη Μαδαγασκάρη, την Κένυα και τη Σουαζιλάνδη καταργήθηκαν, πράγματι, με τον κανονισμό 1501/76 της Επιτροπής, της 15ης Ιουνίου 1976 (GU L 167, σ. 35).

Έμελλαν όμως να επακολουθήσουν μεταβολές εντελώς διαφορετικού περιεχομένου. Το Συμβούλιο επειδή αντελήφθη ότι η απαλλαγή ορισμένων παρασκευασμάτων από την εισφορά παρείχε έδαφος για καταχρήσεις, αποφάσισε να λάβει τα μέτρα του. Γι' αυτό και εξέδωσε τον κανονισμό 425/77 της 14ης Φεβρουαρίου 1977, με τον οποίο τροποποίησε ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 805/68. Ειδικότερα, με το άρθρο 1 του τροποποιούντος κανονισμού, η διάκριση 16.02 Β III β) 1 χωρίστηκε σε δύο περαιτέρω υποδιαιρέσεις: την 16.02 Β III β) 1 αα) (« έτερα παρασκευάσματα και κονσέρβαι κρεάτων ή παραπροϊόντων σφαγίων περιέχοντα κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων βοοειδών, μη εψημένα ») που περιέχεται τώρα στην παράγραφο 1, στοιχείο α), και την 16.02 Β III β) 1 ββ) « έτερα παρασκευάσματα και κονσέρβαι κρεάτων ή παραπροϊόντα σφαγίων, περιέχοντα κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων βοοειδών, μη κατονομαζόμενα »), που περιέχεται στην ίδια παράγραφο, στοιχείο β). Στο άρθρο 9, εξάλλου, ορίστηκε ότι τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α) — δηλαδή τα παρασκευάσματα μη εψημένου βοείου κρέατος — υπόκειντο στην καταβολή εισφοράς.

3. Ας έλθουμε τώρα στην εφαρμογή της ρύθμισης που περιγράφηκε προηγουμένως. Το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 1599/75 ορίζει ότι οι σχετικές διατάξεις εφαρμογής εκδίδονται κατά τη λεγόμενη διαδικασία της « επιτροπής διαχειρίσεως » που προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού 805/68. Και το άρθρο 3 του κανονισμού 3328/75 ορίζει ότι εν λόγω διατάξεις εφαρμογής (και ιδίως οι αναφερόμενες στη βάση υπολογισμού, την περίοδο αναφοράς, τους κανόνες καθορισμού του φόρου που εισπράττεται στη χώρα εξαγωγής, την έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής, τα επιτρεπόμενα αποδεικτικά μέσα, κλπ.) ορίζονται από την επιτροπή διαχειρίσεως.

Με την 4η και 5η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3376/75 της 23ης Δεκεμβρίου 1975, με τον οποίο ρυθμίζεται η εφαρμογή του προηγούμενου κανονισμού (GU L 333, σ. 44), η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής διέφεραν μεταξύ κρατών μελών ανάλογα με το ύψος της εφαρμοστέας εισφοράς και ότι στη διαφορά αυτή προσετίθετο ενδεχομένως και η διαφορά που προέκυπτε από τα διαφορετικά καθεστώτα εξισωτικών ποσών (προσχωρήσεως ή νομισματικών), τα οποία ίσχυαν στα κράτη μέλη. Προς αποφυγή λοιπόν περιπλόκων προβλημάτων διαχειρίσεως, η Επιτροπής έκρινε σκόπιμο: α) να υπολογίζονται οι εν λόγω επιβαρύνσεις κατ' αποκοπήν, αφενός, στην περιοχή που αποτελείται από τα κράτη που εφαρμόζουν τα εξισωτικά ποσά προσχωρήσεως (Ηνωμένο Βασίλειο και Ιρλανδία) και, αφετέρου, σε όλα τα υπόλοιπα κράτη· β) για την κάθε μια από τις « περιφέρειες » αυτές να ισχύουν τα εξισωτικά ποσά που ισχύουν στη χώρα που εισάγει τη μεγαλύτερη ποσότητα κρέατος.

Με το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού (όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3136/76 της Επιτροπής της 22ας Δεκεμβρίου 1976, GU L 353, σ. 40) καθορίστηκε, συνεπώς, στη μεν παράγραφο 1, το ποσό που αναφέρεται στην παράγραφος 1 του άρθρου 1 του κανονισμού 3328/75 για τα προϊόντα που εισάγονται στην Ιρλανδία ή στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη δε παράγραφο 2, το ποσό που αναφέρεται στις εισαγωγές στα υπόλοιπα κράτη μέλη. Ως προς τις τελευταίες αυτές εισαγωγές η μείωση ισούται προς 90 % της εισφοράς, διορθωμένης, ενδεχομένως, κατά το εξισωτικό ποσό που ίσχυε στη Γαλλία κατά την εβδομάδα που προηγείται της εβδομάδας, κατά την οποία αρχίζει το τρίμηνο για το οποίο υπολογίζεται το ύψος της μείωσης. Με το άρθρο 1 του κανονισμού 931/77 της Επιτροπής της 29ης Απριλίου 1977 (GU L 109, σ. 15), εισήχθη παρέκκλιση από την προηγούμενη διάταξη: η μείωση δηλαδή για την περίοδο που άρχισε στις 2 Μαΐου 1977 υπολογίστηκε βάσει των εισφορών, των εξισωτικών ποσών προσχωρήσεως και των νομισματικών εξισωτικών ποσών που ίσχυαν κατά την ίδια ημερομηνία.

Παραμένει να εξεταστεί η διάταξη, στην οποία αναφέρεται το ερώτημα του Finanzgericht. Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977 (GU L 109, σ. 16), καθορίζεται στο παράρτημα του κανονισμού το ύψος της μείωσης για τις εισαγωγές από τα κράτη ΑΚΕ κατά την περίοδο από 2 Μαΐου έως 30 Ιουνίου 1977. Κατ' εφαρμογή των κριτηρίων που καθορίζονται με τον κανονισμό 3376/75, γίνεται διάκριση μεταξύ των « περιφερειών », στις οποίες χωρίζεται η Κοινότητα. Ως προς τα προϊόντα της δασμολογικής διάκρισης 16.02 Β III β) 1 αα), που είναι τα εισαγόμενα από την επιχείρηση Spitta, το ύψος της μείωσης καθορίζεται για τα άλλα κράτη μέλη, εκτός από την Ιρλανδία και τη Μεγάλη Βρετανία, σε 143,956 λογιστικές μονάδες ανά εκατό κιλά. Ο αριθμός αυτός, επομένως, αντιπροσωπεύει το 90 % της εισφοράς διορθωμένης κατά το νομισματικό εξισωτικό ποσό που ισχύει για τη Γαλλία.

Φτάσαμε έτσι στην τελευταία φάση της μακράς και καταπονητικής πορείας αλληπάλληλων κανονιστικών ρυθμίσεων που αναφέρονται στις εισφορές λόγω εαγωγής. Διευκρινίζω ότι αυτή η φάση τοποθετείται χρονικώς μετά τα ένδικα πραγματικά περιστατικά, αλλά

είναι χρήσιμο να ληφθεί υπόψη, γιατί μπορεί να διευκολύνει την ερμηνεία του καθεστώτος που ίσχυε προηγουμένως.

Με τον κανονισμό 622/78 της 30ής Μαρτίου 1978 (GU L 84, σ. 15), η Επιτροπή τροποποίησε τη ρύθμιση (τον κανονισμό 3376/75), βάσει της οποίας είχε μέχρι τότε προβλέψει τον τρόπο υπολογισμού των μειώσεων. Εφεξής, το ύψος της μειώσεως των επιβαρύνσεων ισούται προς 90 % της εισφοράς, διορθωμένης, ενδεχομένως, κατά το νομισματικό εξισωτικό ποσό που ισχύει στο κράτος μέλος εισαγωγής. Η Επιτροπή εγκατέλειψε δηλαδή το σύστημα που συνίστατο στη διαίρεση της Κοινότητας σε δύο « περιφέρειες » και στην ευθυγράμμιση, για τη μία απ' αυτές, του ύψους των μειώσεων προς τη Γαλλία. Αποφάσισε, εξάλλου, να εκφράζει το σχετικό ποσό όχι πλέον σε λογιστικές μονάδες, αλλά στο νόμισμα του κάθε κράτους μέλους.

4. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου μας κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη και η Επιτροπή. Η Spitta υποστηρίζει ότι, κατά τον υπολογισμό του ύψους της μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τις αρχές που καθιερώνονται στο άρθρο 1 του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, ενεργώντας έτσι καθ' υπέρβαση εξουσιοδοτήσεως. Πράγματι, η διάταξη αυτή της επέβαλε να στηριχτεί στο μέσο όρο της εισφοράς που επιβαλλόταν στις εισαγωγές· αναφερόμενη δε στο *μέσο όρο*, απέκλειε τη δυνατότητα αναφοράς σε ένα μόνο κράτος μέλος. Η ερμηνεία αυτή είναι ακόμα περισσότερο λογική, για το λόγο ότι οι συντελεστές και τα εξισωτικά ποσά, που υπεισέρχονται στον υπολογισμό του μέσου όρου των επιβαρύνσεων, εκφράζονται σε εθνικά νομίσματα. Με άλλα λόγια, διαφέρουν από κράτος σε κράτος· αν πολλαπλασιαστούν, όπως κάνει ο αμφισβητούμενος κανονισμός, επί ένα σταθερό ποσό μειώσεως, θα προκύψουν, επομένως, διαφορετικές τιμές, ανάλογα με τη νομισματική κατάσταση του κάθε κράτους.

Η μείωση όμως — συνεχίζει η γερμανική επιχείρηση — για τα κρέατα που εισάγονται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία, την οποία η Επιτροπή υπολόγισε βάσει των γαλλικών δεδομένων, δεν αντιστοιχεί στο μέσο όρο των επιβαρύνσεων. Οι υπολογισμοί που περιέχονται στη Διάταξη παραπομπής αποδεικνύουν, αντιθέτως, ότι οι εισφορές για τις εισαγωγές στη Γερμανία είναι πολλαπλάσιες των εισφορών που εισπράττονται για την ίδια ποσότητα κρέατος που εισάγεται στη Γαλλία. Επομένως, η μέθοδος, την οποία θέσπισε η Επιτροπή, συνεπάγεται διάκριση απαγορευμένη από το άρθρο 40 της Συνθήκης ΕΟΚ, εφόσον ευνοεί τους γάλλους εισαγωγείς και στρέφει τις εισαγωγές προς τη Γαλλία.

Η Επιτροπή υπερασπίζει προφανώς το κύρος της ρύθμισής της, ισχυριζόμενη ότι το Συμβούλιο της είχε απονείμει σημαντική εξουσία εκτιμήσεως ως προς τη θέσπιση του συστήματος υπολογισμού. Αν, από την άλλη πλευρά, δεν είχε επιλέξει μια μέθοδο κατ' αποκοπήν υπολογισμού « η ακριβής εφαρμογή των εν λόγω ποσών θα γεννούσε περίπλοκα διαχειριστικά προβλήματα και θα υποχρέωνε τις... χώρες [ΑΚΕ] να εισπράττουν διαφορετικά ποσά ανάλογα με τη χώρα προορισμού στην Κοινότητα » (5η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3376/75). Ούτε και πρέπει να υποστηρίζεται ότι η επιλογή της λογιστικής μονάδας για την έκφραση της αξίας της μείωσης δεν ήταν η προσήκουσα. Πράγματι, τη λογιστική μονάδα χρησιμοποιούν τα κράτη ΑΚΕ για να εκφράσουν το ύψος του φόρου εξαγωγής. Εξάλλου, η μετατροπή της λογιστικής μονάδας, αφενός, στο νόμισμα του κράτους μέλους προορισμού, βάσει τη αντιπροσωπευτικής τιμής και, αφετέρου, στο νόμισμα της χώρας ΑΚΕ, βάσει της τιμής της ημέρας της εξαγωγής, θα προκαλούσε για τη χώρα αυτή σημαντικές δυσχέρειες λογιστικής φύσεως.

Πρέπει, τέλος, να αποκλειστεί ότι υπήρξαν παραβάσεις του άρθρου 40. Μπορεί, αντιθέτως, να παρατηρηθεί — υποστηρίζει η Επιτροπή — ότι, εφόσον είχε συνάψει τις συμβάσεις για την εισαγωγή του κρέατος πριν από τον Απρίλιο 1977, η επιχείρηση Spitta δεν υποχρεώθηκε να καταβάλει το 90 % της εισφοράς στη Μαδαγασκάρη. Γι' αυτό και δεν υπήρξε δυσμενής γι' αυτήν η εφαρμογή της μείωσης στην Κοινότητα· αντιθέτως, απεκόμισε όφελος από τη ρύθμιση που ίσχυε κατά το χρόνο της εισαγωγής στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία.

5. Για να δοθεί, λοιπόν, απάντηση στο ερώτημα του Finanzgericht, πρέπει να κριθεί αν η μέθοδος του κατ' αποκοπήν υπολογισμού, την οποία η Επιτροπή υιοθέτησε με τον κανονισμό 932/77 κατ' εφαρμογή των κριτηρίων που η ίδια είχε καθορίσει με τον κανονισμό 3376/75, είναι σύμφωνη προς τις κατευθυντήριες αρχές του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου και προς την απαγόρευση των διακρίσεων μεταξύ εισαγωγέων στην Κοινότητα. Λέγω ευθύς αμέσως ότι η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική: η μέθοδος αυτή υπερβαίνει τα όρια, εντός των οποίων το Συμβούλιο θέλησε να παραχωρήσει εξουσία στην Επιτροπή και είναι πάντως αδικαιολόγητη.

Ως προς το πρώτο σημείο, αρκεί να ξαναδιαβάσει κανείς το άρθρο 1 του κανονισμού 3328/75. « Οι επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής — αναφέρει -... μειώνονται... κατά ποσό... ίσο προς το 90 % του μέσου όρου [τους] ». « Ίσο », όμως, είναι συνώνυμο προς το « αντίστοιχο » ή « ισοδύναμο »· και δεν βλέπω πώς, κατά τον καθορισμό ενός ποσού που αντιστοιχεί προς ορισμένο ποσοστό, μπορούν να χρησιμοποιηθούν μέθοδοι υπολογισμού κατ' αποκοπήν. Όποιος χρησιμοποιεί τέτοιες μεθόδους παραιτείται από την επίτευξη ακριβών αποτελεσμάτων. Αυτό το συνομολογεί, εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή, όταν ισχυρίζεται, με την 5η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3376/75, ότι καθόρισε ποσά « που πλησιάζουν » (δεν είναι επομένως « ίσα » ή « αντίστοιχα ») προς το μέσο όρο των νομισματικών ποσών που εφαρμόζονται στο καθένα από τα κράτη μέλη και, για τον ίδιο λόγο, των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής.

Ας έλθουμε στο δεύτερο σημείο. Όπως είναι γνωστό, η χρησιμοποίηση μεθόδων κατ' αποκοπή υπολογισμού είναι επιτρεπτή, όταν πρόκειται για την αποτίμηση μεγεθών που δυσχερώς μπορούν να μετρηθούν ή όταν οι ανάγκες ορθολογικής διαχειρίσεως απαιτούν απλοποιημένες μορφές υπολογισμού. Στην περίπτωσή μας, όμως, τα υπό εξέταση μεγέθη, δηλαδή τα εξισωτικά ποσά, είναι απολύτως ορισμένα· οι δε διοικητικές ανάγκες φαίνονται κάθε άλλο παρά επιτακτικές. Η Επιτροπή, όπως είδαμε, τόνισε τις σοβαρές δυσχέρειες που θα προέκυπταν για τα κράτη ΑΚΕ αν θέσπιζε μια κατ' αποκοπή μέθοδο και ιδίως αν αποφάσιζε να εκφράσει το ύψος των μειώσεων στα εθνικά νομίσματα. Δεν μας είπε, ωστόσο, ότι, δύο μόλις έτη αργότερα, παραιτήθηκε και από τη μία και από την άλλη επιλογή επειδή — παραθέτω τη διατύπωση από την αιτιολογία του κανονισμού 622/78 — θα « προκαλούσαν προβλήματα, ιδίως για τη χώρα εξαγωγής ».

Η υιοθέτηση μεθόδου κατ' αποκοπή υπολογισμού, που ως βάση υπολογισμού λαμβάνει τη νομισματική κατάσταση της Γαλλίας, στερείται, τέλος, δικαιολογίας και γεννά μεταξύ των εισαγωγέων της Κοινότητας ανισότητα μεταχειρίσεως, που οπωσδήποτε απαγορεύεται από το άρθρο 40 της Συνθήκης. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, πράγματι, οι παρατηρήσεις που αναπτύσσει επί του σημείου αυτού η Επιτροπή δεν μπορούν να ασκήσουν καμία επίδραση.

6. Η κήρυξη της αμφισβητούμενης διάταξης ως άκυρης, όπως σας προτείνω, γεννά δύο προβλήματα: το πρόβλημα των αποτελεσμάτων της και το πρόβλημα του οργάνου, στο οποίο θα εναπόκειται να καθορίσει τα νέα ποσά μειώσεως. Η επίλυσή τους, ωστόσο, δεν

είναι δυσχερής υπό το φως των αρχών, τις οποίες έχετε καθιερώσει και ακολουθήσει παγίως επί σειρά ετών.

Έτσι, όσον αφορά το δεύτερο πρόβλημα, θα αρκεστώ να υπενθυμίσω τις αποφάσεις που είναι γνωστές ως αποφάσεις Gritz και Quellmehl (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 117/76 και 16/77, Ruckdeschel, Raccolta 1977, σ. 1753· συνεκδικασθείσες υποθέσεις 124/76 και 20/77, Moulins de Pont-à-Mousson, Raccolta 1977, σ. 1795), με τις οποίες αναγνωρίστηκε η ακυρότητα ορισμένων διατάξεων κανονισμών. Και στη μία και στην άλλη (πρβλ. όμως ιδίως τη σκέψη 29 της δεύτερης), δεχτήκατε ότι η εκτίμηση των οικονομικών και πολιτικών παραγόντων, βάσει των οποίων θα εξαρτηθεί το ύψος των ποσών «εναπόκειται στα αρμόδια για την κοινή γεωργική πολιτική όργανα». Όσον αφορά, έπειτα, το πρώτο πρόβλημα, προφανείς επιταγές ασφαλείας του δικαίου συνηγορούν υπέρ του να περιοριστούν από διαχρονική άποψη τα αποτελέσματα που απορρέουν από την κήρυξη της ακυρότητας. Με το ίδιο πνεύμα αποφανθήκατε με την πρόσφατη απόφασή σας της 27ης Φεβρουαρίου 1985 στην υπόθεση 112/83, Société des produits de maïs SA, Συλλογή 1985, σ. 732.

7. Βάσει όλων των σκέψεων που προηγούνται προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο ερώτημα που του υπέβαλε το έβδομο τμήμα του Hessisches Finanzgericht, με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1984, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ της εταιρίας H. Spitta & Co. και του Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost, ως εξής:

Το ποσό μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής, που καθορίστηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977 και που εφαρμόζεται στην εισαγωγή βοείου κρέατος από τα κράτη ΑΚΕ, δεν είναι έγκυρο.